

Sygn. akt III K 250/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2021r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Wiązek

Sędziowie: Sędzia Dobromira Myszakowska

Ławnicy: Wanda Czerniak, Janina Strusiewicz, Waldemar Barbaszyński

Protokolant: Patrycja Świtoń

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Damiana Pownuka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 02.12.2020r., 22.12.2020r., 20.01.2021r.

sprawy:

W. K.

syna J. i I. z domu P.

ur. (...) we W.

oskarżonego o to że:

w dniu 07 lutego 2020r. we W. przy ul. (...) na terenie (...) w altance przy alei (...), działając w zamiarze bezpośrednim, usiłował pozbawić życia P. C. (1) w ten sposób, że przy użyciu siekiery kilkakrotnie zadał ciosy po ciele wymienionego w tym dwukrotnie w głowę oraz dusił go poprzez uciskanie szyi, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosowej z otarciem naskórka i obrzękiem powłok skórnych nosa i upośledzeniem drożności przewodów nosowych, rany tłuczony powłok głowy w okolicy ciemieniowej prawej o długości 5 cm, rany tłuczony powłok głowy w okolicy ciemieniowo – potylicznej prawej o długości 1,7 cm, wstrząśnienia mózgu, podbiegnięcia krwawego na twarzy, w tym okolicach oczodołowych obustronnie z obrzękiem powiek i niewielką raną tłuczoną po stronie prawej, podspójwkowego wylewu krwawego w gałce ocznej prawej, otarcia naskórka na twarzy, wybroczyn krwawych w spojówkach powiek dolnych obu oczu, licznych otarć naskórka na szyi, otarć naskórka na przedramieniu prawym oraz otarć naskórka na obu rękach w tym obrzęku prawego śródreżca, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156§1, na okres trwający dłużej niż siedem dni, narażając pokrzywdzonego jednocześnie na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę P. C. (1), przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność pokierowania swoim postępowaniem

to jest o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. oraz w zw. z art. 31 § 2kk

I. uznaje oskarżonego **W. K.** za winnego tego, że w dniu 7 lutego 2020r. we W. przy ul. (...) na terenie (...) działając w zamiarze ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, choroby realnie zagrażającej życiu zadał P. C. (1) przy użyciu siekiery kilkakrotnie uderzenia,

w tym dwukrotnie w głowę oraz dusił go poprzez uciskanie szyi, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosowej z otarciem naskórka i obrzękiem powłok skórnych nosa i upośledzeniem drożności przewodów nosowych, rany tłuczonej powłok głowy w okolicy ciemieniowej prawej o długości 5 cm, rany tłuczonej powłok głowy w okolicy ciemieniowo – potylicznej prawej o długości 1,7 cm, wstrząśnienia mózgu, podbiegnięcia krwawego na twarzy, w tym okolicach oczodołowych obustronnie z obrzękiem powiek i niewielką raną tłuczoną po stronie prawej, podspojówkowego wylewu krwawego w gałce ocznej prawej, otarcia naskórka na twarzy, wybroczyn krwawych w spojówkach powiek dolnych obu oczu, licznych otarć naskórka na szyi, otarć naskórka na przedramieniu prawym oraz otarć naskórka na obu rękach w tym obrzęku prawego śródreżca, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156§1, na okres trwający dłużej niż siedem dni, jednakże

zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę P. C. (1), przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozumienia znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw.

z art. 156§1 pkt 2 k.k. i w zw. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 31§2 k.k. i za to na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt 2 k.k.

w zw. z art. 11§3 k.k. oraz na podstawie art. 31§2 k.k. wymierza mu karę

4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63§1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 07 lutego 2020r. godz. 5.25 do dnia 27 stycznia 2021r.;

III. na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwraca dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych **Drz I/4037/20/P:**

- pod poz. 1-4, 6-8 – P. D.,

- pod poz. 5 – W. K.;

IV. na podstawie art. 44§1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa, przez pozostawienie w aktach sprawy dowodu w postaci śladu kryminalistycznego, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych **Drz I/4037/20/P** pod poz. II-1;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej

adv. M. K. wynagrodzenie za nieopłaconą obronę z urzędu w kwocie 1402,20 zł. brutto;

VI. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Wanda Czerniak Janina Strusiewicz Mariusz Wiązek Dobromira Myszakowska Waldemar Barbaszyński

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 250/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych			

<p>wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>1.1. Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	W. K.	<p>W dniu 7 lutego 2020 r. we W. przy ul. (...) na terenie (...) działając w zamiarze ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, choroby realnie zagrażającej życiu zadał P. C. (2) przy użyciu siekiery kilkukrotnie uderzenia, w tym dwukrotnie w głowę oraz dusił go poprzez uciskanie szyi, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosowej z otarciem naskórka i obrzękiem powłok skórnych nosa i upośledzeniem drożności przewodów nosowych, rany tłuczonej powłok głowy w okolicy</p>	

ciemieniowej prawej o długości 5 cm, rany tłuczonej powłok głowy w okolicy ciemieniowo – potylicznej prawej o długości 1,7 cm, wstrząśnienia mózgu, podbiegnięcia krwawego na twarzy, w tym okolicach oczodołowych obustronnie z obrzękiem powiek i niewielką raną tłuczoną po stronie prawej, podspojówkowego wylewu krwawego w gałce ocznej prawej, otarcia naskórka na twarzy, wybroczyn krwawych w spojówkach powiek dolnych obu oczu, licznych otarć naskórka na szyi, otarć naskórka na przedramieniu prawym oraz otarć naskórka na obu rękach w tym obrzęku prawego śródreżca, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1, na okres trwający dłużej niż siedem dni, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę P. C. (2), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozumienia znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i w zw. z

		art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 31 § 2 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W. K. za zgodą swoich znajomych M. B. i P. D., zamieszkiwał we W. przy ul. (...) na terenie (...) w altance przy alei (...). Był osobą bezdomną i w altance tej mieszkał od kilku lat. Pomagał M. B. i P. D. przy wykonywaniu różnych prac. Udzielał też pomocy przy pracach ogrodowych innym działkowiczom, za co otrzymywał drobne wynagrodzenie. Był postrzegany jako osoba spokojna, niekonfliktowa.	zeznania świadka M. B.	k. 253,418	
zeznania świadka P. D.	k. 253, 418		
wyjaśnienia oskarżonego W. K.	k. 45-47, 331-332, 416-417		
W lutym 2020 r. z altanki zajmowanej przez W. K., zaczął też korzystać P. C. (2). W. K. poznał go przypadkowo przez kolegę i pozwalał nocować w altance. W dniu 6 lutego 2020 r. bardzo późnym wieczorem, około północy, W. K. spotkał się z czekającym na niego niedaleko wejścia na teren ogródków działkowych, P. C. (2) i razem udali	zeznania świadka P. C. (2)	k. 21-25	

się do altanki. W. K. znajdował się pod wpływem alkoholu. Gdy byli już w altance, P. C. (2) dał W. K. pieniądze, aby ten kupił piwo oraz papierosy. Kiedy W. K. wrócił ze sklepu, razem pili wódkę i piwo. P. C. (2) zasnął na kanapie.

Tymczasem W. K. przypomniał sobie, że miesiąc wcześniej ukradziono mu bluzę klubową (...). Za kradzież tę winił P. C. (2). Wobec tego W. K. chwycił znajdującą się w domku ogrodowym siekierę i zaczął uderzać nią w ciało śpiącego P. C. (2). Dwa ciosy zostały zadane w głowę tępokrawędzistą częścią siekiery. Uderzenia te obudziły P. C. (2). Poczul, że leci mu krew z rozciętej głowy. Po chwili stracił przytomność. Wówczas W. K. zaczął rękami uciskać szyję P. C. (2). Kiedy P. C. (2) odzyskał świadomość, W. K. siedział na kanapie. P. C. (2) odczuwał ból całego ciała, krwawił. Wybiegł z altany i udał się w stronę przystanku autobusowego. Jednocześnie dzwonił na Policję oraz na Pogotowie (...). W. K. poszedł za P. C. (2) i przebywał razem z nim na przystanku do przyjazdu wzywanych służb.

wyjaśnienia oskarżonego W. K.

k. 45-47, 331-332, 416-417

dane telekomunikacyjne dotyczące telefonu pokrzywdzonego	k. 162-225		
wydruk lokalizatora współrzędnych geograficznych	k. 226-231		
opinia sądowo – lekarska z dnia 27.08.2020 r.	k. 335- 345		
opinia ustna biegłego Ł. S. (1)	k. 447-448		
opinia sądowo – lekarska z dnia 7.02.2020 r.	k. 35-39		
Na miejsce przyjechali funkcjonariusze Policji - M. C. i D. P. oraz Pogotowie (...). P. C. (2) został przewieziony do szpitala. W. K. wskazał altanę, w której przebywał z P. C. (2), po czym został zatrzymany i przewieziony na Komisariat Policji W.. Tam został poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, z wynikiem 0,87 mg/l.	zeznania świadka M. C.	k. 355, 419	
zeznania świadka D. P.	k. 357, 419		
zeznania świadka P. C. (2)	k. 21-25		
protokół badania alkosensorem	k. 3		
protokół zatrzymania oskarżonego	k. 4		

protokół przeszukania oskarżonego	k. 10-11,		
wyjaśnienia oskarżonego W. K.	k. 45-47, 331-332, 416-417		
Na miejscu zdarzenia dokonano zabezpieczenia śladów i dowodów. Zostały one następnie poddane oględzinom i badaniom.	protokoły oględzin miejsca z dnia 7.02.2020 r.	k. 8-9, 14-16	
plyta z dokumentacją fotograficzną	k. 70		
protokół oględzin siekiery	k. 92		
wydruk dokumentacji fotograficznej	k. 105-139		
opinia z badań daktyloskopijnych	k. 240-241		
opinie z zakresu badań biologicznych	k. 288-296, 347-348		
W wyniku zdarzenia P. C. (2) doznał następujących obrażeń: złamania kości nosowej z otarciami naskórka i obrzękiem powłok skórnych nosa i upośledzeniem drożności przewodów nosowych, rany tłuczonej powłok głowy w okolicy ciemieniowej prawej o długości 5 cm, rany tłuczonej powłok głowy w okolicy ciemieniowo - potylicznej prawej o długości 1,7 cm, wstrząśnienia mózgu, podbiegnięć krwawych na twarzy, w tym w	opinia sądowo – lekarska z dnia 27.08.2020 r.	k. 335- 345	

<p>okolicach oczodołowych obustronnie z obrzękiem powiek i niewielką raną tłuczoną po stronie prawej, podspojówkowego wylewu krwawego w gałce ocznej prawej, otarcia naskórka na twarzy, wybroczyn krwawych w spojówkach powiek dolnych obu oczu, licznych otarć naskórka na szyi, otarć naskórka na przedramieniu prawym, otarć naskórka na obu rękach, obrzęku prawego śródreżcza.</p>			
<p>opinia ustna biegłego Ł. S. (1)</p>	<p>k. 447-448</p>		
<p>opinia sądowo – lekarska z dnia 7.02.2020 r.</p>	<p>k. 35-39</p>		
<p>dokumentacja lekarska</p>	<p>tom I załącznika</p>		
<p>Oskarżony W. K., ur. (...), jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest kucharzem małej gastronomii. Przed aresztowaniem utrzymywał się z prac dorywczych. Urodził się z porażeniem mózgowym, leczył się psychiatrycznie.</p> <p>Oskarżony był karany sądownie.</p> <p>Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 11 kwietnia 2019 roku, sygn. akt II K 510/18 za popełnienie czynu z art. 157 § 1 k.k. został</p>	<p>oświadczenie oskarżonego</p>	<p>k. 416</p>	

skazany na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.			
wywiad środowiskowy	k. 297		
dane osobopoznawcze	k. 359,361		
karta karna	k. 424		
odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej, sygn. akt II K 510/18	k. 286		
odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu, sygn. akt IV Ka 771/19	k. 287		
W opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 30 kwietnia 2020 r. biegłe A. J. i J. B. stwierdziły, że oskarżony W. K. nie jest chory psychicznie w rozumieniu psychozy i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Oskarżony jest upośledzony umysłowo w stopniu lekkim. Poziom upośledzenia utrudnia oskarżonemu kontrolę emocji, zachowania, rozumienie sytuacji społecznych, przewidywanie skutków swego postępowania, a także prawidłowe rozumienie norm społeczno prawnych. Biegłe nie rozpoznały u oskarżonego zespołu	opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 30.04.2020 r.	k. 258- 261	

uzależnienia od alkoholu. W krytycznym czasie oskarżony był w stanie upicia alkoholowego o przebiegu prostym. Osobowość oskarżonego jest mało rozbudowana, ma niską kontrolę nad emocjami, niski krytycyzm. W krytycznym dniu oskarżony był w stanie upicia alkoholowego. Stan upicia powodował pobudzenie, drażliwość, dalsze osłabienie wyjściowo niskiej kontroli nad emocjami, zaburzał uwagę, rozumienie sytuacji, mógł spowodować przypomnienie wcześniej doznanej krzywdy, jaką w ocenie oskarżonego było zabranie cennej dla niego bluzy. Spożyty alkohol modyfikował zachowanie oskarżonego, ułatwiał wystąpienie zachowań agresywnych. Zdolność do przewidywania skutków spożytego alkoholu jest u oskarżonego znacznie ograniczona z powodu deficytu intelektualnego.

W oparciu o powyższe biegle stwierdziły, że w krytycznym czasie, w odniesieniu do stawianego zarzutu, W. K., z powodu deficytu intelektualnego w stopniu lekkim i wynikłych stąd zaburzeń kontroli, rozumienia, przewidywania – miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozumienia znaczenia czynu i zdolność

pokierowania swoim postępowaniem. Zachodziły warunki z art. 31 § 2 k.k.			
opinia ustna biegłych A. J. i J. B.	k. 417		
dokumentacja lekarska oskarżonego	k. 262-280		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. Ocena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	wyjaśnienia oskarżonego W. K.	Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że P. C. (2) w styczniu 2020 roku ukradł mu bluzę klubową (...). W dniu 7 lutego 2020 r.	

przypomniało mu się to zdarzenie. Wziął siekiere i uderzył nią kilka razy P. C. (2). Przyznał też, że dusił pokrzywdzonego, ale zaznaczył, że nie chciał go zabić. Przesłał, gdy ten powiedział: „to ja P.”. Oskarżony wyjaśnił, że nie zdawał sobie sprawy z tego, co robił. Pokrzywdzony powiedział, że zadzwonił na Policję i wyszedł na przystanek. Tam przyjechało Pogotowie (...). Oskarżony wyjaśnił, że poszedł za pokrzywdzonym, gdyż „wiedział co go czeka”. (k. 45-47)

Podczas kolejnego przesłuchania (k. 331-332) oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zaznaczył jednak, że pokrzywdzony nie uciekł. Zadzwonił na numer 112, po czym razem poszli na przystanek i czekali na przyjazd Pogotowia (...). Pokrzywdzony chciał go wtedy uderzyć, ale oskarżony zrobił unik. Gdy przyjechała karetka, pokrzywdzony odgrażał mu się. Oskarżony wyjaśnił, że udał się z policjantami do altanki, po czym został przewieziony na komisariat.

Oskarżony przyznał, że uderzył pokrzywdzonego siekiere i że go dusił. Zaznaczył, że nie chciał zrobić mu krzywdy. Nie wiedział dlaczego go tak

potraktował, może z tego powodu, że wypił za dużo alkoholu. Ostatniej doby pili razem alkohol, było to pół litra wódki i około pięciu piw. Oskarżonemu wydawało się, że nie było takiego momentu, że pokrzywdzony leżał nieprzytomny i na nic nie reagował. Wyjaśnił, że kłótnia zaczęła się od tego, że wypomnił pokrzywdzonemu kradzież bluzy. Oskarżony wyraził też żal za to, co zrobił.

Na rozprawie (k. 416-417) oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego.

Na rozprawie oskarżonemu zostały okazane korespondencja, w postaci dwóch listów adresowanych do jego przyjaciół, jakie zostały wysłane z Aresztu Śledczego (k. 158 i 235). Z treści tych listów wynikało, że oskarżony podczas zdarzenia z dnia 7 lutego 2020 r. bronił się przed atakiem ze strony pokrzywdzonego P. C. (2). Oskarżony przed Sądem nie chciał się odnieść do okazanej mu korespondencji.

Wyjaśnienia oskarżonego W. K., co do zasady zasługiwały na wiarę. Oskarżony przyznał to, że

uderzał pokrzywdzonego P. C. (2) siekierą oraz, że go dusił. Jego wyjaśnienia w dużej mierze pozostawały w zgodzie z zeznaniami pokrzywdzonego. Według relacji P. C. (2), spożywał on razem z oskarżonym alkohol w altance na ogródkach działkowych. Pomędzy nimi nie było żadnego konfliktu, agresji. Pokrzywdzony zeznał, że w pewnym momencie zasnął i obudził się, gdy poczuł uderzenie zadane w głowę. Czuł, że leci mu krew, a oskarżony stał obok z siekierą w ręce. Pokrzywdzony zeznał, że po chwili stracił przytomność i gdy się ocknął, dalej krwawił, wszystko go bolało, a oskarżony siedział na kanapie. Zeznał, że wybiegł natychmiast z altany i udał się na przystanek autobusowy, dzwoniąc na Pogotowie (...) oraz Policję. Oskarżony szedł za nim. Pokrzywdzony zatem opisał zdarzenie w podobny sposób jak oskarżony, przy czym zrelacjonował tylko te okoliczności, które zapamiętał. Pokrzywdzony nie wspominał zwłaszcza o tym, że oskarżony go dusił za szyję. Mógł tego faktu nie zapamiętać ze względu na przebieg zajścia oraz stan upojenia alkoholowego, w jakim się niewątpliwie znajdował. Okoliczność ta jednak jednoznacznie wynikała nie tylko z wyjaśnień

oskarżonego, ale także opinii biegłego Ł. S. (1), opinii specjalisty medycyny sądowej M. G., dokumentacji medycznej pokrzywdzonego. Nadto pokrzywdzony odmiennie od oskarżonego twierdził, że kiedy się ocknął, wybiegł z altanki i zaczął dzwonić po pomoc. Sąd dał tu wiarę pokrzywdzonemu, uznając, że nie było tak jak wskazywał oskarżony, że razem z P. C. (2), po całym zajściu na spokojnie udali się na przystanek i tam czekali na wezwane służby. Nie było powodów, by odmawiać wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego, natomiast oskarżony chciał przedstawić przebieg zdarzenia w sposób dla siebie korzystniejszy.

Sąd w kontekście opinii biegłego Ł. S. (1), jak też opinii specjalisty medycyny sądowej M. G., dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego W. K., w których zaprzeczał on temu, by poprzez swoje zachowanie usiłował pozbawić życia pokrzywdzonego P. C. (2). Z opinii tych wynikało, że zakres obrażeń ciała pokrzywdzonego oraz sposób ich powstania, nie przemawiał za uznaniem, że oskarżony chciał pokrzywdzonego zabić. Sąd mając na uwadze wymienione opinie oraz całokształt

		<p>dowodów w sprawie, w konsekwencji zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu.</p> <p>Brak było w niniejszej sprawie podstaw do uznania, że zachowanie oskarżonego W. K. w dniu 7 lutego 2020 roku, wobec pokrzywdzonego P. C. (2) stanowiło obronę konieczną. Wątek obrony przed atakiem ze strony pokrzywdzonego pojawił się jedynie w listach, jakie oskarżony miał wysłać do swoich przyjaciół, będąc tymczasowo aresztowany. Oskarżony na rozprawie nie chciał się do tej okoliczności odnieść. W swoich wyjaśnieniach w ogóle nie poruszał tej kwestii. Okoliczność ta nie wynikała też z zeznań pokrzywdzonego. Podobnie świadkowie M. C. i D. P., którzy w ramach interwencji Policji przyjechali na miejsce zdarzenia, wskazali, że wówczas oskarżony nie wspominał o ataku ze strony pokrzywdzonego. W ocenie Sądu oskarżony we wskazanych listach chciał po prostu przedstawić swoją osobę w lepszym świetle.</p>	
	<p>Zeznania pokrzywdzonego P. C. (3)-wskiego</p>	<p>Sąd w całości dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego, który w sposób jasny, spójny i logiczny przedstawił przebieg zdarzenia z dnia 7 lutego 2020 r., w takim zakresie</p>	

w jakim je zapamiętał. Podał, że spożywał on razem z oskarżonym alkohol w altance na ogródkach działkowych. Pomędzy nimi nie było żadnego konfliktu, agresji. Pokrzywdzony zeznał, że w pewnym momencie zasnął i obudził się, gdy poczuł uderzenie zadane w głowę. Czuł, że leci mu krew, a oskarżony stał obok z siekierą w ręce. Pokrzywdzony zeznał, że po chwili stracił przytomność i gdy się ocknął, dalej krwawił, wszystko go bolało, a oskarżony siedział na kanapie. Zeznał, że wtedy wybiegł natychmiast z altany i udał się na przystanek autobusowy, dzwoniąc na Pogotowie (...) oraz Policję. Oskarżony szedł za nim. Potem przyjechała karetka i Policja. Pokrzywdzony zrelacjonował te okoliczności, które zapamiętał. Nie wspominał zwłaszcza o tym, że oskarżony go dusił za szyję. Pokrzywdzony mógł tego faktu nie zarejestrować ze względu na przebieg zajścia oraz stan upojenia alkoholowego, w jakim się niewątpliwie znajdował. Okoliczność ta jednak jednoznacznie wynikała z opinii biegłego Ł. S. (1), opinii specjalisty medycyny sądowej M. G., dokumentacji medycznej pokrzywdzonego oraz z wyjaśnień oskarżonego.

		<p>Sąd uznał za polegające na prawdzie zeznania pokrzywdzonego, w których wskazał, że kiedy się ocknął, wybiegł z altanki i zaczął dzwonić po pomoc. Sąd dał tu wiarę pokrzywdzonemu, uznając, że nie było tak jak wskazywał oskarżony, że razem z P. C. (2), po całym zajściu na spokojnie udali się na przystanek i tam czekali na wezwane służby. Nie było powodów, by odmawiać wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego, natomiast oskarżony chciał przedstawić przebieg zdarzenia w sposób dla siebie korzystniejszy.</p>	
	<p>- opinia sądowo – lekarska U.-tetu M.-cznego we W. z dnia 27.08.2020 r. (k. 335-345)</p> <p>- opinia ustna biegłego Ł. S. (2)-skiego (k. 447-448)</p>	<p>W opinii sądowo – lekarskiej z dnia 27.08.2020 r. biegły Ł. S. (1) wskazał, że w wyniku zdarzenia z dnia 7 lutego 2020 r. P. C. (2) doznał następujących obrażeń: złamania kości nosowej z otarciami naskórka i obrzękiem powłok skórnych nosa i upośledzeniem drożności przewodów nosowych, rany tłuczonej powłok głowy w okolicy ciemieniowej prawej o długości 5 cm, rany tłuczonej powłok głowy w okolicy ciemieniowo - potylicznej prawej o długości 1,7 cm, wstrząśnienia mózgu, podbiegnięć krwawych na twarzy, w tym w okolicach oczodołowych</p>	

obustronnie z obrzękiem powiek i niewielką raną tłuczoną po stronie prawej, podspojówkowego wylewu krwawego w gałce ocznej prawej, otarcia naskórka na twarzy, wybroczyn krwawych w spojówkach powiek dolnych obu oczu, licznych otarć naskórka na szyi, otarć naskórka na przedramieniu prawym, otarć naskórka na obu rękach, obrzęku prawego śródreżca.

Wymienione obrażenia ciała są inne niż określone w art. 156 k.k. i są podstawy do przyjęcia, że spowodowały średni uszczerbek na zdrowiu w postaci naruszenia czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni – art. 157 § 1 k.k.

Biegły stwierdził, że rany powłok głowy powstały od czynnego działania najprawdopodobniej narzędzia tępokrawędzistego, to jest dwóch ciosów zadanych z przynajmniej średnią siłą. Za taką dynamiką urazu przemawiają również ślady krwawe w postaci dynamicznie naniesionych kropli krwi na ścianie w altanie (przy założeniu, że pochodzą one od pokrzywdzonego).

Złamanie kości nosa, podbiegnięcia krwawe i otarcia naskórka na twarzy powstały od

działania narzędzi tępych i tępokrawędzistych w większości najprawdopodobniej w mechanizmie czynnym. Złamanie kości nosa oraz obrażenia w okolicach oczodołowych są częstym następstwem czynnych uderzeń np. pięścią, zadanych w te okolice na skutek pobicia. Niewielka rana tłuczona w prawej okolicy oczodołowej powstała na skutek urazu jak wyżej, na skutek naprężenia wiotkich tkanek okolicy oczodołowej na wyniosłościach kostnych tej okolicy.

Liczne otarcia naskórka na szyi powstały od czynnego działania narzędzi tępych, tępokrawędzistych na skutek ucisku mechanicznego wywieranego na szyję np. rękami osoby drugiej.

Pozostałe obrażenia powstały od działania narzędzi tępych, tępokrawędzistych w mechanizmie czynnym lub biernym.

Biegły wskazał, że stwierdzone u pokrzywdzonego dwie rany powłok głowy powstały od działania ze średnią siłą twardego narzędzia, najprawdopodobniej tępokrawędzistego, ewentualnie ostrokrawędzistego. Rany te nie posiadały żadnych

charakterystycznych cech pozwalających na grupową zawężoną czy indywidualną identyfikację narzędzia, które je spowodowało. Rany te mogły powstać od roboczej części takiego narzędzia, jak np. siekiera ujawniona w altanie działkowej w dniu 7 lutego 2020 r. Brak jest możliwości jednoznacznego i kategorycznego stwierdzenia, od jakiej części tej siekiery rany te mogły powstać, tj. od ostrokrawędzistej części tnącej, czy tępokrawędzistego obucha. Jednoznaczną ocenę utrudniają między innymi ślady działalności lekarskiej pod postacią śladów zabezpieczenia chirurgicznego. Biegły stwierdził, że z większym prawdopodobieństwem rany te powstały jednak od części tępokrawędzistej narzędzia. Podczas oględzin sądowo – lekarskich brzezi jednej z ran opisano jako nierówne (brzezi drugiej pokryte były strupem), a rany zostały przez biegłego specjalistę medycyny sądowej zidentyfikowane jako rany tłuczone. W obrębie kości w dnie ran nie stwierdzono też typowych uszkodzeń od narzędzia ostrokrawędzistego, co jednak nie zawsze występuje w przypadku ran rąbanych. Podczas oględzin siekiery nie

ujawniono zabrudzeń mogących pochodzić od krwi na żadnej z części siekiery. Reasumując, biegły wskazał, że rany na głowie pokrzywdzonego mogły powstać od działania takiego narzędzia jak np. tępokrawędzista część ujawnionej siekiery.

Ponadto biegły wskazał, że podczas oględzin sądowo – lekarskich u pokrzywdzonego stwierdzono obecność podspojówkowych wybroczynek krwawych w powiekach dolnych obu oczu. Stwierdzono również obecność otarć naskórka na szyi, świadczących o ucisku mechanicznym wywieranym na szyję z zewnątrz. Biegły podał, że obecność wymienionych wybroczynek podspojówkowych należy wiązać z uciskiem wywieranym na szyję. Dochodzi wtedy do zwiększenia ciśnienia żylnego i pęknięcia drobnych naczyń krwionośnych powyżej miejsca ucisku wywieranego na szyję. Podspojówkowy wylew krwawy oka prawego, jest częścią zespołu obrażeń tej okolicy (podbiegnięcia krwawe powiek, obrzęk, rana tłuszczona) i jest następstwem bezpośredniego urazu okolicy oczodołowej.

Biegły uznał, że w omawianej sprawie należy

przyjąć, że uderzenia ciężkim, twardym narzędziem w głowę (siekiarą) z siłą wystarczającą do spowodowania stwierdzonych obrażeń ciała, naraziło pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Biegły Ł. S. (1) podtrzymał wymienioną opinię pisemną na rozprawie. Wskazał, że przyjął, iż ciosy w głowę pokrzywdzonego zostały zadane z przynajmniej średnią siłą. Przemawiał za tym charakter obrażeń – gdyby doszło do złamań w obrębie czaszki, można by było przyjąć, że siła była duża, a w tym przypadku doszło do powstania ran powłok głowy. Biegły uwzględnił tu też dynamicznie naniesione na miejscu zdarzenia ślady krwi. Podtrzymał twierdzenie, że najprawdopodobniej pokrzywdzony został uderzony tępokrawędzistą częścią siekiery. Odnosił się też do ucisku wywieranego na szyję pokrzywdzonego.

Stwierdził, że był on stosowany ze średnią siłą przez okres czasu trudny do oznaczenia. Przy uwzględnieniu stwierdzonych następstw mógł to być okres przekraczający kilkanaście, kilkadziesiąt

		<p>sekund. Ponadto biegły nie był w stanie określić kolejności powstania obrażeń oraz pozycji, w jakiej znajdował się pokrzywdzony w chwili ich powstania.</p> <p>Opinie biegłego Ł. S. (1) były jasne, spójne, logiczne i rzetelne. Nie budziły żadnych wątpliwości.</p>	
	<p>opinia sądowo – lekarska z dnia 7.02.2020 r. sporządzona przez specjalistę medycyny sądowej M. G.</p>	<p>W opinii tej biegły wskazał obrażenia, jakich doznał pokrzywdzony P. C. (2) w wyniku zdarzenia z dnia 7 lutego 2020 r. Opinia była jasna, spójna i rzetelna.</p>	
	<p>zeznania świadków M. B. i P. D.</p>	<p>Świadkowie potwierdzili w swoich zeznaniach fakt udostępnienia należącej do nich altanki ogrodowej oskarżonemu W. K.. Oskarżony był ich znajomym, któremu udzielili w ten sposób schronienia. Zeznania świadków były wiarygodne, nie budziły wątpliwości.</p>	
	<p>zeznania świadków M. C. i D. P.</p>	<p>Świadkowie, którzy byli funkcjonariuszami Policji wskazali okoliczności interwencji z dnia 7 lutego 2020 roku, w wyniku której oskarżony W. K. został zatrzymany, a pokrzywdzony P. C. (2) trafił do szpitala. Zeznania świadków były wiarygodne, nie budziły wątpliwości.</p>	

	opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 30.04. 2020 r.	opinia sporządzona przez biegłych J. B. i A. J., była jasna, spójna, logiczna i rzetelna. Opinia stanowiła podstawę ustaleń dotyczących stanu poczytalności oskarżonego w chwili czynu.	
	opinia ustna biegłych A. J. i J. B.	Opinia była jasna, spójna i logiczna. Biegłe podtrzymały swoje wnioski wynikające z pisemnej opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 30 kwietnia 2020 r. dotyczące zdolności oskarżonego do rozpoznania zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem.	
	dane telekomunikacyjne dotyczące telefonu pokrzywdzonego	Dowód nie budził wątpliwości.	
	wydruk lokalizatora współrzędnych geograficznych	Dowód nie budził wątpliwości.	
	protokół badania alkosenso-rem	Dowód nie budził wątpliwości.	
	protokół zatrzymania oskarżonego	Dowód nie budził wątpliwości.	
	protokół przeszukania oskarżonego	Dowód nie budził wątpliwości.	
	protokoły oględzin miejsca z dnia 7.02. 2020 r.	Dowód nie budził wątpliwości.	
	płyta z dokumentacją fotograficzną	Dowód nie budził wątpliwości.	

	protokół oględzin siekiery	Dowód nie budził wątpliwości.	
	wydruk dokumentacji fotograficznej	Dowód nie budził wątpliwości.	
	opinia z badań daktyloskopijnych	Dowód nie budził wątpliwości. Jednak z opinii wynikało, że na zabezpieczonej siekierze ujawniono ślady linii papilarnych, które ze względu na brak wystarczającej liczby cech szczególnych, nie nadają się do identyfikacji.	
	opinie z zakresu badań biologicznych	Dowód nie budził wątpliwości.	
	Dokumentacja lekarska tom I załącznika	Dowód nie budził wątpliwości.	
	Oświadczenie oskarżonego	Dowód nie budził wątpliwości.	
	wywiad środowiskowy	Dowód nie budził wątpliwości.	
	dane osobo-poznawcze	Dowód nie budził wątpliwości.	
	karta karna	Dowód nie budził wątpliwości.	
	Odpisy wyroków	Dowód nie budził wątpliwości.	
	Dokumentacja lekarska oskarżonego	Dowód nie budził wątpliwości.	

<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	Punkt I wyroku	W. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego W. K. w dniu 7 lutego 2020 r. nie wypełniło znamion czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art.			

148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 31 § 2 k.k., lecz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 31 § 2 k.k.

Dyspozycję art. 148 § 1 k.k. wypełnia ten, kto zabija człowieka. Z kolei zgodnie z treścią art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Przedmiotem ochrony art. 148 k.k. jest życie człowieka od momentu narodzin do śmierci. Strona podmiotowa zabójstwa charakteryzuje się umyślnością. Może mieć ona postać zarówno zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego. Jak trafnie podkreśla się w orzecznictwie, w sprawach o zabójstwo niezwykle rzadko zdarza się, że sprawca artykułuje swój zamiar. Zazwyczaj ustala się go na podstawie okoliczności, jakie towarzyszą zabójstwu (wyrok SA w Katowicach z 4.11.2010 r., II AKa 338/10, KZS 2011/5, poz. 73; wyrok SA w Lublinie z 19.01.2010 r., II AKa 269/09, KZS 2010/7-8, poz. 58; wyrok SA we Wrocławiu z 27.06.2018 r., II AKa 187/18, LEX nr 2525480).

Nie wystarczy przy tym ustalenie, że sprawca miał zamiar popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu lub, przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godził. Konieczne jest stwierdzenie, że obejmował on swoim zamiarem także skutek w postaci śmierci człowieka (wyrok SN z 30.06.1975 r. II KR 59/75, OSNPG 1975/11-12, poz. 110). Takie czynniki, jak przyczyny i tło zajścia, rodzaj użytego narzędzia, umiejscowienie i intensywność zadanych ciosów czy spowodowanie określonych obrażeń ciała, osobowość sprawcy, jego zachowanie przed popełnieniem czynu i po jego popełnieniu, stosunek do pokrzywdzonego, stanowią pewne wskazówki co do tego, czy sprawca miał zamiar popełnienia zabójstwa.

Istnieją dwie linie orzecznictwa w kwestii możliwości wnioskowania o zamiarze zabójstwa z samego tylko faktu użycia przez sprawcę niebezpiecznego narzędzia lub zadania ciosów w newralgiczne dla życia i zdrowia ludzkiego części ciała. Według pierwszej z nich ani samo użycie niebezpiecznego narzędzia, ani nawet zadanie ciosów czy uderzeń w ważne dla życia i zdrowia części

ciała, nie przesądza jeszcze o zamiarze ewentualnym sprawcy zabójstwa (tak np. wyrok SA w Lublinie z 29.06.2017 r., II AKa 128/17, LEX nr 2331731, wyrok SA w Lublinie z 9.11.2010 r., II AKa 270/10, LEX nr 785261; wyrok SA w Krakowie z 16.11.2010 r., II AKa 188/10, KZS 2011/1, poz. 64; wyrok SA w Rzeszowie z 21.10.2010 r., II AKa 91/10 KZS 2011/7-8, poz. 63; wyrok SA w Poznaniu z 30.05.1995 r., II AKa 153/95, OSA 1998/9 poz. 48; wyrok SA w Krakowie z 3.10.1996 r., II AKa 233/96, Prok. I Pr-wkl. 1997/5 poz. 16; wyroki SN: z 21.01.1985 r., I KR 320/84, OSNPG 1986/2, poz. 17; z 30.01.1975 r., II KR 270/74, OSNKW 1975/6, poz. 76). Natomiast według drugiej wystarcza to do przypisania sprawcy takiego zamiaru (np. wyrok SA w Warszawie z 14.03.2018 r., II AKa 9/18, LEX nr 2481800; wyrok SA w Katowicach z 6.07.2017 r., II AKa 186/17, LEX nr 2343416; wyrok SA w Katowicach z 28.04.2011 r., II AKa 70/11, KZS 2011/9, poz. 78; wyroki SA w Krakowie: z 23.03.2010 r., II AKa 19/10, KZS 2010/5, poz. 28; z 27.02.1992 r., II Akc 181/91, KZS 1992/3-9, poz. 55; z 17.06.1992 r., II Akc 96/92, KZS 1992/3-9, poz. 56; wyroki SN: z 3.12.1981 r., I KR 268/81, OSNPG 1982/5, poz. 64;

z 11.04.1979 r., RNw 3/79, OSNPG 1979/10, poz. 127) (por. Mozgawa Marek, red. Kodeks karny. Komentarz aktualizowany – LEX)

Sądowi rozstrzygającemu niniejszą sprawę bliższe jest pierwsze z prezentowanych stanowisk. Sąd stwierdził, że nie można było uznać, iż oskarżony W. K. usiłował pozbawić życia pokrzywdzonego P. C. (2). O zamiarze pozbawienie życia pokrzywdzonego przez oskarżonego, nie można było wnioskować tylko z faktu, iż oskarżony użył wobec pokrzywdzonego P. C. (2) niebezpiecznego narzędzia, jakim była siekiera i że zadał mu ciosy w głowę, a więc w newralgiczną część ciała.

Przy ocenie zachowania oskarżonego ważnym dowodem były opinie sporządzone przez biegłego Ł. S. (1). W oparciu o te opinie Sąd przyjął, że oskarżony uderzał pokrzywdzonego tępokrawędzistą częścią siekiery, tj. obuchem. Z opinii biegłego wynikało, że przemawiał za tym charakter obrażeń głowy pokrzywdzonego. W obrębie kości w dniu ran nie stwierdzono typowych uszkodzeń od narzędzia ostrokrawędzistego.

Nadto rany te bezpośrednio po zdarzeniu, w dniu

7 lutego 2020 r. zostały przez biegłego specjalistę medycyny sądowej zidentyfikowane jako rany tłuczone.

Biegły wskazywał oprócz tego, że siła uderzeń w głowę pokrzywdzonego była średnia. Nie doszło do złamań w obrębie czaszki pokrzywdzonego, co oznaczałoby dużą siłę. W omawianej sprawie doszło jedynie do powstania ran powłok głowy.

Biegły odniósł się też do kwestii duszenia pokrzywdzonego za szyję. Stwierdził, że był on stosowany ze średnią siłą przez okres czasu trudny do oznaczenia. Przy uwzględnieniu stwierdzonych następstw mógł to być okres przekraczający kilkanaście, kilkadziesiąt sekund. Biegły czas ten ocenił jako średni.

W ocenie Sądu zatem sposób działania oskarżonego, tj. zadawanie ciosów tępokrawędzistą częścią siekiery, ze średnią siłą, a także uciskanie szyi pokrzywdzonego również ze średnią siłą przez średni okres czasu – nie wskazywał, by zamierzał on pozbawić życia pokrzywdzonego P. C. (2). Zdaniem Sądu, gdyby faktycznie oskarżony miał taki zamiar, użyłby wobec pokrzywdzonego ostrej części siekiery, zadałby

mu więcej ciosów, z większą siłą, i nie tylko w głowę, ale także inne wrażliwe części ciała – tułów, klatkę piersiową. Tymczasem obrażenia pokrzywdzonego były zogniskowane w obrębie głowy, miał też on obrażenia w zakresie ramienia oraz rąk, co mogło świadczyć o mechanizmie obronnym.

Dla oceny zamiaru oskarżonego znaczenie miał też jego stosunek do osoby pokrzywdzonego P. C. (2). Z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań pokrzywdzonego nie wynikało, by byli oni ze sobą skonfliktowani. Oskarżony nie był zaprzyjaźniony z pokrzywdzonym, ale tolerował jego obecność w altance. Wcześniej nie miały pomiędzy nimi miejsca akty agresji. Oskarżony w dniu 7 lutego 2020 r., znajdując się w stanie nietrzeźwości, przypomniał sobie starą krzywdę związaną z utratą klubowej bluzy i postanowił wyładować swoje negatywne emocje na pokrzywdzonym. Nie zamierzał jednak pozbawić pokrzywdzonego życia.

Sąd uznał natomiast, że oskarżony w dniu 7 lutego 2020 r. zamierzał spowodować u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu (art. 156

§ 1 pkt 2 k.k.) Przepięstwo spowodowania ciękiego uszczerbku na zdrowiu spenalizowane w art. 156 § 1 k.k. to przestęstwo umyślne – zamierzone, które może być popełnione w zamiarze zarówno bezpośrednim, jak i ewentualnym. Ponieważ kwalifikacja prawna czynu jest rozbita na punkt 1 i 2 w zależności od spowodowanych skutków, przy czym ich określenie jest ujęte bardzo kazuistycznie, powstaje niekiedy praktyczny problem z udowodnieniem, jaki był konkretny zamiar sprawcy lub na jakie skutki swojego nagannego zachowania się godził. W orzecznictwie sądowym najczęściej wypowiedany jest pogląd, że dla przypisania sprawcy przestęstwa z art. 156 § 1 k.k. wystarczy wykazanie, że sprawca miał tzw. zamiar ogólny spowodowania ciękiego uszczerbku na zdrowiu u innego człowieka i uczynił to, powodując któryś ze skutków wymieniony w tym przepisie, w związku z czym za spowodowanie tego właśnie ujemnego skutku będzie odpowiadał. Konkretna postać ciękiego uszkodzenia ciała nie musi być wyraźnie sprecyzowana w świadomości sprawcy (por. postanowienie SN z 9.10.2018 r., III KK

552/18, OSNKW 2019/2, poz. 9). Wskazuje się bowiem, że sprawca na ogół nie ma świadomości dokładnego obrazu wszystkich następstw swojego działania, ale działa ze świadomością możliwości powstania daleko sięgającej krzywdy, biorąc pod uwagę rodzaj użytego narzędzia, liczbę i siłę uderzeń, odporność ofiary itp. (wyrok SA w Warszawie z 5.06.2013 r., II AKa 134/13, LEX nr 1331116; wyrok SO w Olsztynie z 29.10.2013 r., II K 103/13, LEX nr 1715728; wyrok SO w Białymstoku z 28.11.2013 r., VIII Ka 653/13, LEX nr 1715641; wyrok SA w Katowicach z 23.05.2014 r., II AKa 116/14, LEX nr 1537356) (por. Konarska – Wrzosek Violetta, red. Kodeks karny. Komentarz, wyd. III – LEX).

Oskarżony W. K., zadając pokrzywdzonemu kilkukrotne uderzenia przy użyciu siekiery, w tym dwukrotnie w głowę oraz uciskając pokrzywdzonego za szyję, musiał liczyć się z tym, że może spowodować u niego ciężki uszczerbek na zdrowiu, chorobę realnie zagrażającą życiu. Każdy człowiek ma wiedzę co do tego, że uderzanie drugiej osoby siekierą i to nawet nie jej ostrą częścią, lecz obuchem w głowę, jest niebezpieczne dla życia i zdrowia tej osoby. Tak samo

każdy ma świadomość, że uciskanie szyi innej osoby, może prowadzić do negatywnych u niej skutków zdrowotnych. Wiedzę i świadomość w tym zakresie posiadał też z pewnością oskarżony. Jak wskazali biegli psychiatrzy, w chwili czynu miał on w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozumienia jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, ale jego poczytalność nie była zniesiona. Oskarżony jest osobą upośledzoną umysłowo w lekkim stopniu. Upośledzenie lekkie nie oznacza w pełni zniesionej zdolności myślenia przyczynowo – skutkowego, lecz zdolność w tym zakresie zaburzoną. Oskarżony zatem, choć w ograniczony sposób, to jednak zdawał sobie sprawę z konsekwencji swojego zachowania. Sąd przyjął, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym. Oskarżony bowiem, przewidując, że pokrzywdzony na skutek jego zachowania może ponieść ciężki uszczerbek na zdrowiu, godził się na taki stan rzeczy. Wiedział, że może wyrządzić pokrzywdzonemu poważną krzywdę, ale było mu to obojętne.

Działanie oskarżonego zakończyło się w fazie usiłowania, zdefiniowanego w art. 13 § 1 k.k. Oskarżony nie spowodował u

pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., gdyż pokrzywdzony P. C. (2), kiedy zorientował się w jakiej sytuacji się znajduje, uciekł z miejsca zdarzenia i wezwał pomoc. Swoją ucieczką pokrzywdzony uniemożliwił oskarżonemu dokonywanie kolejnych zamachów na jego życie i zdrowie.

Na skutek zachowania oskarżonego pokrzywdzony P. C. (3) odniósł obrażenia ciała, które spowodowały u niego naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 k.k., lecz na okres trwający dłużej niż siedem dni, dlatego też działanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. 157 § 1 k.k.

Z uwagi na to, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona określone w kilku przepisach kodeksu karnego, w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, znalazł się art. 11 § 2 k.k.

Wobec tego, iż oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się, mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozumienia znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim

postępowaniem, zastosowanie miał art. 31 § 2 k.k.			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
W. (...)	Punkt I		Wymierzając oskarżonemu W. K. karę pozbawienia wolności

za przypisane mu przestępstwo, Sąd baczył, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Sąd uznał, że wymierzona w punkcie I części dyspozytywnej wyroku kara pozbawienia wolności będzie adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oraz uczyni zadość wymaganiom art. 53 § 1 i § 2 k.k. W przekonaniu Sądu kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze spełni stawiane jej cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do oskarżonego. Winna ona unaocznic oskarżonemu naganność jego zachowania, oraz zapobiec powrotowi do naruszania przez niego porządku prawnego. Natomiast w ramach prewencji ogólnej wymierzona oskarżonemu kara z jednej strony powinna odstraszać potencjalnych sprawców tego rodzaju występków, a z drugiej ukazując naganność tego rodzaju zachowań oraz nieuchronność kary, winna pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Wymienionego czynu oskarżony dopuścił się w warunkach ograniczonej poczytalności z art. 31 § 2 k.k. Jak wynikało

bowiem z opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 30 kwietnia 2020 roku oraz ustnej opinii biegłych, oskarżony z powodu deficytu intelektualnego miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Oskarżony popełniając zarzucany mu czyn kierował się motywacją doraźną, nie przewidywał do końca konsekwencji swoich działań. Jednak wskazać należy, że wymieniony deficyt intelektualny nie wykluczył całkowicie winy oskarżonego za popełniony czyn. Oskarżony, choć w ograniczonym zakresie, to jednak zdawał sobie sprawę z naganności i bezprawności swojego postępowania.

Sąd pomimo iż w stosunku do oskarżonego W. K. zachodziły podstawy z art. 31 § 2 k.k. do nadzwyczajnego złagodzenia kary, nie wymierzył oskarżonemu kary poniżej dolnej granicy przewidzianej w art. 156 § 1 k.k. Podkreślić bowiem należy, że zachowanie oskarżonego polegało na usiłowaniu popełnienia zbrodni spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Czyn ten odznaczał się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Godził w

taki istotne dobra prawne, jakimi są zdrowie i życie człowieka. Oskarżony z błahego powodu, tj. na skutek przypomnienia sobie doznanej krzywdy, w związku utratą cennej dla niego bluzy, zaatakował niczego się nie spodziewającego, śpiącego pokrzywdzonego P. C. (2). Zaczął go uderzać siekierą, która niewątpliwie jest narzędziem niebezpiecznym, a następnie dusić za szyję. Postępowanie oskarżonego było niczym nieuzasadnione i całkowicie nieadekwatne do sytuacji. Oskarżony przy tym, choć w stopniu ograniczonym, to jednak uświadamiał sobie, że to co robi, jest sprzeczne z prawem i normami społecznymi. Zachowanie oskarżonego nie doprowadziło ostatecznie do ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, a do uszczerbku opisanego w art. 157 § 1 k.k., przy czym obrażenia pokrzywdzonego należało uznać za rozległe. Przy wymiarze kary, Sąd miał też na uwadze to, iż oskarżony był już karany za podobne przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.

5. *1Inne*
ROZSTRZYGNIECIA
ZAwarte w WYROKU

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
W. K.	Punkt II		Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania.
Punkt III		W oparciu o przepis art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił dowody rzeczowe, opisane w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...): pod pozycją 1-4, 6-8 – P. D., pod pozycją 5 – W. K..	
Punkt IV		W oparciu o przepis art. 44 § 1 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez pozostawienie w aktach sprawy dowodu w postaci śladu kryminalistycznego, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Drz I/4037/P pod pozycją II-1.	
7.6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia</p>			

takiej instytucji przez stronę		
7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt V	Sąd na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 4 ust. 3, § 17 ust. 1 pkt 2, § 17 ust. 2 pkt 5, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. M. K. wynagrodzenie za nieopłaconą obronę z urzędu w kwocie 1402,20 zł brutto.	
Punkt VI	Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego, Sąd za niecelowe uznał obciążenie go kosztami sądowymi oraz odstąpił od wymierzenia mu opłaty, co znajduje umocowanie w przepisach art. 624 § 1 k.p.k. oraz w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.	
6. 1Podpis		

Sędzia Mariusz Wiązek Sędzia Dobromira Myszakowska	
--	--